

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 48.

Syvende Session.

34te Møde.

Tirsdagen den 29de Januar.

(Fortsat.)

Clausen (forts.): Men desuagtet kunde jeg, fra et andet Synspunkt, være tilbøielig til at ønske Forslaget videre Fremme og nsiere Drøftelse. Jeg er vistnok aldeles enig med den ærede Forslagsstiller, naar han gjentager, hvad tidligere er blevet ytret ved lignende Leilighed: at det vilde være ønskeligt, naar Lovgivningen paa det kirkelige Gebet maatte kunne hylle, indtil Folketirkens Forsatning, ifølge Grundlovens § 80, var bleven ordnet ved Lov. Men det er nu snart 7 Aar siden, at det blev udtalt i Grundloven: „Folketirkens Forsatning ordnes ved Lov“, uden at man kan sige, at noget directe Skridt er skeet for at bringe dette Tilfagn til Udsørelse, og uden at Udfigten dertil nu synes nærmere end tilforn. Der skal i dette Ord ikke ligge nogen Bebreidelse til Kirkeministeren, ikke alene ikke til den nærværende, men heller ikke til nogen af de foregaaende. Enhver Minister maa sige sig selv, at et alvorligt Skridt, sigtende til at bringe Folketirken ud af den Formløshed, hvori den er kommen ind, efterat det statskirkelige System er opgivet, ikke kan gjøres uden at møde bestemt Modstand fra een Side; thi den separatistiske Aand maa bestinde sig overmaade vel ved disse svævende og svømmende Forhold. Ministeriet maatte altsaa kunne gjøre Regning paa modsvarende kraftig Understøttelse fra en anden Side; men en saadan Understøttelse synes hidtil ikke at have meldt sig. Efter en Tankegang, som jeg har Banskfelig ved at sætte mig ind i, synes

man at vente paa, at der af den kirkelige Lige-gyldighed og Indifferent, som man almindelig klager over, skal fremblomstre Interesse og Nidsfærhed for de kirkelige Anliggender, at den Splid og Strid, som almindeligt beklages, skal slaae om til Ro og Fred, at de skarpe Mod-sætninger, som staae imod hverandre, skulle op-løses i Enighed og Samdrægtighed, og at saa-lebes det forønskede Dieblit skal komme, da man ved forenede Kræfter i behagelig Ro skulde kunne lægge Haand paa Forsatningsværket. Jeg veed ikke, hvorpaa en saadan Forventning er bygget; saa meget er vist, at den ikke kan være bygget paa Jagttagelse af de almindelige Love, hvorefter Bevægelserne foregaae i det aandelige Liv. Men i denne Forventning synes man endnu bestandig at ville slaae sig til Ro. Hverken de store Bræk og Brøst, hvorunder vort kirkelige Liv lider, eller de Ansægtelser, hvorfor den er udsat, baade ved Indhug udenfra, fra Sektterere og Katholiker, og ved Op-løsningsbestræbelser indenfra, synes at kunne bringe ud af den roligt iagttagende Stilling, at kunne bringe til en alvorlig Bestræbelse, for at binde an med Banskfelighederne, som Dag for Dag blive større, og føre Kirken ud af den halvt formløse og heelt værgeløse Til-stand, hvori den befinder sig. Det er i denne Forbindelse, at det forekommer mig ret betime-ligt og frugtbart, naar Forslag af denne Na-tur fremlægges til Forhandling. Naar et saa-dant Forslag kommer frem, som griber dybt ind i det kirkelige Liv, som endogsaa stiller i Udfigt videre gaaende Forslag, f. Ex. om gjen-nemgribende Forandringer i det kirkelige Røn-ningsystem, og som indledes ved en Række af udsørlige Betragtninger, tildeels af dogmatisk Natur, da bringes man uvilkaarligt til at see